

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvscvla Sacra Matthaei Raderi E Societ: Iesv

Rader, Matthäus

Monachii, 1614

Capvt VI. ἐπιλεγόμενον. De humilitate Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42973

DE HV MILITATE
CHRISTI

CAPVT VI.

ἐπιλεγόμενον.

DVas ego res in auctore salutis nostræ Christo mirari soleo maximè, plurimumque suspicere, quas ita coniunctas inter se simulque disiunctas in vno video, vti nihil in eodem neque magis conuenire, neq; magis dissentire posse videatur. Quis enim augustissimam immortalis gloriæ qua circumfulget maiestatem Christi nesciat? Quis eiusdem extremam infimamq; vel abiectissimi serui conditionem, ad quam nostra causa descendit ignoret? Quibus sanè rebus nihil potest esse disiunctius & remotius, quando illa diuinitatis summa potestate nihil reperitur excelsius, neque hac in terris abiectiōe quicquam vel humilior vel depressius. Quas tamen res adeo disiunctas ita coniunxit inter se & copulauit ille, vti neque illam qua Deus est, supremæ æternæque naturæ dignitatem dimitteret; & hanc qua homo nuncupatur, toto pectore complecteretur. Ex nobis ve-

re

ro cum dubitatione procul, nemo sit, qui nō
ad prapotentis Dei beatam immortalitatem
gloriamque gaudiis omnibus circumfluen-
tem spectandam & fruendam toto pectore
feratur; neque tamen quisquam aspirare pos-
sit, nisi viam hanc quam Dux noster & re-
ctor viæ Deus ad Cælum nobis ostendit, in-
grediatur, haud abs re fore putavi, si quæ
Christus vestigia virtutis huius impressit,
nobisq; premienda designauit, in animis no-
stris nonnihil fortasse vel perturbata, vel eti-
am deleta renouarem, reuocaremque in me-
moriæ, quæ Deus, cum nobiscum in terris
versaretur, modestiæ, summissionis, & vt in
re Christiana pie loquar, humilitatis exem-
pla præbuerit ac reliquerit, ad quorum nor-
mam vitæ nostræ mores actionesque exige-
remus formaremusque.

Magna me sæpenumero admiratione
beatissimi cœlites, quos ab officio Angelos
dicimus, & diuini Numinis interpretes ac
internuncios esse scimus, affecerunt, cum
omnia illorum obsequia, quæ mortalibus
præstant, animo percurrerem videremque
tantas ac tam nobiles & cælestes naturas,
quæ mentis præstantia animique splendore
omnium Regum ac Imperatorum clarita-
tem ac amplitudinem multis partibus su-
perant,

perant, summa tamen voluntate promissis-
 misque studiis ad infima quæque ministeria
 hominum, etiam vilissimorum, & abiectissi-
 morum causa sese demittere & non solum
 Ducum atq; Cæsarum, velut quosdam mo-
 deratores ac rectores agere, sed egentissimo-
 rum quoque & infelicissimorum, ut vul-
 go videntur, mendicabulorum pædagogos,
 magistros ac custodes esse. Nam si verum est,
 ut est verissimum, quod diuinæ literæ tra-
 dunt, unicuique nostrum simul ac in lucem
 hanc est procreatus & editus cælestem à cle-
 mentissima numinis prouidentia ductorem
 & quasi monitorem apponi, fatendum pro-
 fecto est, sanctissimos hosce genios & mini-
 stros, cum omni & omnium ordinum, æta-
 tis, fortunæ, sortis, cōditionis genere morta-
 lium versari, agere, occupari. Quo fieri intel-
 ligimus nullum neque tam obscurum esse &
 ignobilem quem negligant: neque tam sor-
 didum egentem & pannosum, quem con-
 temnant; neq; tam ærumnosum, infelicem,
 stupidum ac fatuum, quem refugiant; neque
 denique vlcerosum, purulentum & sanio-
 sum quem deserant, quem non sollicitè fo-
 ueant, omniq; cura complectantur.

Quod genus officii si fortasse principum
 aliquis, qui tali sorte homines hodie vel æ-
 grè

grè, vel omnino ad colloquium & aspectum non admittunt, præstarent, hunc vero præ virtutis admiratione in cœlitum numerum referremus. Vsq̃ue adeò nos ipsi morbos nostros & contemtionem ac humilitatem fortunæ refugimus, quam tamen illi cœli principes & felicioris regni proceres minimè aspernâtur, sed omni ratione curant, fouent, ac propugnant. Magna sanè hæc illorum erga vilissimos abiectissimosque homunciones obsequia nobis ruborem, magnamque admirationem asferre meritiissimo debent, cum nos, qui cum illorum excellentiaturæ dignitate nullo modo comparandisumus, hæc erubescamus, quæ tamen illi paratissimis animis exequuntur.

Enimvero cum cogitationes non iam ad Angelos, sed Angelorum auctorem & dominum conuerto, animaduertoque illum, non pædagogum aliquem tantum & magistrum agere, sed ipsum, quod nullus ex omni cælestium ducum numero fecisse legitur, ipsum inquam Dei Opt. Max. filium non mortalem tantum, sed omnium mortalium egentissimum, abiectissimum, ærumnosissimumq̃; esse factum; non serui gubernatorem ac dominum, sed seruum ipsum & seruorum administrum; non vilium & agrestium
OO rectorem

rectorem, sed priuatorum etiam famulum
 non iam doctore discipulorum, sed illorum
 mancipium, & si quid mancipio vilius cogi-
 tari potest. Deum enim, Deum inquā video
 & erubesco, ante pedes non regis aut princi-
 pis, non Virginis matris aut celestis patris,
 sed seruorum suorum, imo scelerati prodi-
 toris iacentem, sordes abluentem, pedorem
 ac foetorem diuinis manibus contrectantē,
 extergentem, osculantem. hoc inquā vi-
 deo & erubesco; hoc intueor & obstupeſco,
 hoc contemplan & non capio. cœlites ipsi &
 beatæ mentes videntur hoc exemplo profe-
 ciſſe, cū antea se à mortalibus paſſi ſunt ad-
 orari, & poſt Chriſti necē, vt eſt apud Ioan-
 nem, eum honorem ſibi ab hominibus de-
 latum reiecerunt, cum viderēt Deum ipſum
 hominem indutum, in humana ſe natura ad
 omnia infima ſubmittere. Quid nos facia-
 mus? Iam enim omnis mihi noſtra mode-
 ſtia, arrogantia; omnis ſubmiſſio elatio; om-
 nis humilitas ſuperbia eſſe videtur. Illæne
 puriſſimę ſanctiſſimęq; manūs, quæ tot im-
 puros ſpiritus ab humanis corporibus ex-
 turbarunt; tot foedos morbos curauerunt,
 tot peſtes animarum expiarunt, nunc im-
 mundos & inquinatos agreſtiū pedes attin-
 gant, lauent, extergant? Illæne æterna mens.

ille

ille immortalis Deus. cui cum exquisitissi-
mo honoris cultu, omnes imperii celestis
ordines certatim assurgunt, ad nefandi pro-
ditoris pedes aduolutus iaceat, eosdē affu-
sanda, qui nec toto Oceano purgari pote-
rāt, tingat, purget, osculo libet? Pedes eius a
quo mox caput orbis, hoc est, ipse Deus o-
sculo nefariē prodendus erat? O spectacu-
lum non modo hominibus, sed ipsis superis
erubescendum. Mirabatur ille quondam ex
Pharisæorum familia Simon, quem ab im-
medicabili morbo celestis medicus curarat,
quod à Magdalena velut impura foemina vel
extremos suos pedes tangi, lachrimisq; im-
bui pateretur. Quid tunc diceres Pharisee,
si ipsum fontem & auctore sanctitatis ad im-
purissimi, nequissimi que Iudæ pedes iacen-
tem & lutum ac cœnum detergentem cer-
neres & spectares? Quid ipsa faceres Magda-
lena, si eum ad cuius pedes ante stare vel se-
dere & tacere cōsueueras. ad aliorū vestigia
non stantem vel sedentem, sed in genua ab-
iectum lauatiōni non sui corporis, sed impij
proditoris operam dantem, singulorumque
discipulorum sordibus lauandis, abluendis,
osculandis, insudantem contemplareris?
Nonne mox ipsa pelluium lachrimarum
flumine impleres, vnde suorum plantas di-
OO 3 scipulo

scipulorum sanctissimus magister irrigaret, aut si hunc tam nobilem fontem non admitteret, comam refecares, quæ pro linteo ad humorem pedum desiccandum vteretur.

Quid obsecro potuit hac summa summæ maiestatis submissione esse vel humilior, vel admirabilior? Sed nimirum hæc erant fundamenta Christiani imperii in omnes omnium seculorum æternitates duraturi, iacienda. Sic hominum fastus conculcandus, sic tartarei tyranni vis omnis à stirpe conuellenda. Nemo mihi hic Vlysses, nemo Ariadnas, aut hoc genus Principes commoret, indigna sunt omnia paganorum exempla, quæ nominentur, ne dicam cum Christo componantur.

Longè alia mens Christi regis nostri, diversa planè voluntas, quæ tota via ab illis dîvertit, cum æterna memoria dignum opus aggredieretur, quod non solum improborum aut vanorum nullus, sed vix Christianorum quisquam vel sanctissimus adumbrare imitando possit. Principium enim hoc erat & quasi indicium quoddam excellentissimæ virtutis & humilitatis, quæ in pectore gerebat. Neque sanè vis & natura virtutis huius in externis tantum symbolis & signis quibusdam hæret, quæ vel superbissimus quisque per simulationem

mulat
aliud,
huius
certè
satur,
ditum
splend
ambit
minia
pe, cur
tamen
ria, rec
hic pl
nos ex
nobis
mis n
morte
lis reb
runt
domi
fiunt
fordi
cocu
ambi
tur. I
mod
mula
A qu

mulacionem induere ac præferre potest:
aliud, aliud adhuc desideratur ad virtutis
huius absolutionem, quod nequaquam, vel
certè minimam partē in externa specie ver-
satur, sed in intimo penetrali pectoris recō-
ditum latet, quo non solum omnis honoris
splendor fugit, gloriæ stimuli retunduntur,
ambitionis cupiditates coërcētur, sed igno-
minia quoque & contumelia & quædā pro-
pe, cum vacat culpa, quasi infamia, cum qua
tamen summa verissimè coniuncta est glo-
ria, rectissimè sanctissimèque expetitur. Hic
hic plerisque nobis aqua hæret, ex hoc vado
nos expedire non possumus, tam innata est
nobis honoris appetitio, tam altas in ani-
mis nostris radices egit ambitio, vt per pauci
mortalium inueniantur, qui non tantum in
iis rebus, quæ in sole & oculis omnium ge-
runtur nomen quærant, sed iis etiam, quæ
domi, quæ intra parietes, quæ in vmbra
sunt laudem aucupentur, vt nullus sit tam
sordidus cerdo, tã olidus popa, tam vinctus
cocus, qui non præter lucellum, honorem
ambiat, sibiq; præclarus artifex esse videat-
ur. Deniq; eò res deuenit, vt in ipsa sæpe
modestiâ arrogantia; in ipsa submissione si-
mulatio; in ipsa humilitate superbia lateat.
Aquare quamquã dux postet & morũ præ-
ceptor,

OO 3 ceptor,

reptor Christus remotissimus & alienissimus semper fuit, nihilominus, ut nostros quoque animos sanaret, pestemque hanc mentium deterrimam penitus fugaret ac tolleretur, ipsemet sese abiecit, & exemplo suo praeclare docuit, in quo vera animi tranquillitas, & humilitas confisteret. Crucem enim, crucem inquam, cum qua coniunctae sunt simul omnes contumeliae; qua nihil indignius, nihil infelicius, nihil gravius putabatur, pro certo humilitatis signo tollere voluit, atque ab eadem vicissim ipse tolli. Cuius rei consilium ac voluntatem cum in senatu Apostolorum, qui caelestis philosophiae tertium iam annum caelestem doctorem audierant, & sapientiam ex ipso fonte sapientiae hauserant, aperiret, summamque Hierosolymam petiturus, exponeret, quam mox, & quam impie prodendus, quam crudeliter tractandus, quam contumeliosè ludendus, consputandus, caedendus, condemnandus, & demum cum latronibus in crucem tollendus esset, ita expauit praeter ceteros ipse princeps sacri illius collegii Petrus, ut magistrum suum, seu potius ipsam sapientiam sibi monendam & docendam putaret, ut hoc & tam atrox crucis ferendae consilium abijceret. *Absit inquit à te Domine, non erit tibi hoc.*

An

An ignoras te fatu diuino patris immortalis editum? Nescis ne te orbis terrarum dominum, ac vitæ & necis arbitrum esse? Tunc sanctissimum & ipsis cœlitibus venerandum caput impudentissimis canibus ad omne genus ludibrii offeres? Quid homines, qui tuam hucusque diuinitatem adorarunt, miracula spectarunt, maiestatem in te plus regiâ coluerunt, dicent? Quorsum tanti & tantorum laborum fructus, quos tot annos sudore tuo collegisti, euadet? Nonne omnes in te offendentur? Omnes te deserent? Omnes tui conatus in nihilum recident? Quid nostra tota natio? Quid rursus Iudæa, quid omnis posteritas cogitabit? Poterit ne sibi persuadere te voluntate, non necessitate coactum hæc quæ futura prædicas, mala tolerasse? Aliam quære viam expediendæ salutis nostræ, vi polles immensa, rationes occurrent infinitæ. Quid omnium qui fuerunt, innocentissime de cruce cogitas? Quod genus mortis meditaris? An te fugit, qui nosti omnia, quid de cruce nostragēs, quid Romani, quid orbis vniuersus sentiat? Non vides nullum supplicii genus esse hoc infelicius, vilius, contumeliosius? Certè intelligis non nū perditissimos seruos, sicarios, latrones, parricidas, prædiores in crucem agi? Nōne mortis huius

OO 4 infamia

infamia hærebit sempiterna? Quare etiam atque etiam vide, quid de te, tuisque consulas. Ne te queso per cœlestem genitorem tuum, adeo miserè perditum eas, parce capiti tuo, caue nostro. Da hoc pietati sanctissimæ & innocentissimæ Virginali ac genitricis tuæ, quam tua morte exanimabis. Da lacrimis & amoris optimæ tuique amantissimæ Magdalene, quam dolore tuo enecabis, da nobis, quos in disciplinā receptos tres ipsos annos cœlestibus mysteriis imbuiisti; quos omnes terrore necis tuæ dissipabis. Da hoc ipsi naturæ & toti rerum vniuersitati, quæ tam fœdo tristisque spectaculo contremiscet, & fatiscet. Da ipsi, cui par es dignitate potestateque, cœlesti patri, ad cuius ignominiam filii contumelia, hoc est, deterrima crucis infamia redundabit. *Absit ergo à te domine.* Absit hoc à te, Petrus iterum iterumque monet, humano suggerente sensu & prudentia, quæ stultitia est apud Deū. Quid verò contra cœlestis sapientia, quid respondit? Tacuitne & precibus cessit? Approbavit orationem? consilium mutauit? crucem reiecit? Reiecit! imo verò maiori animo suscepit, Petrumque tam durè atque vniquam antea obiurgauit, subitoque compescuit. Quid ergo. *Vade, inquit, post me sathana, scandalus es mihi, quia non sapis ea quæ Dei sunt*

Marc. 8,

sunt, sed quæ hominū, statimq; subiecit. Si quis
 vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat
 crucē suam, & sequatur me; quasi ratio vniuer-
 sa salutis nostræ in contemtionē omniū re-
 rum humanarū, & vitæ humilitate, cruceq;
 cōsistat. Quod sanè non tam verbo docuit,
 quam re ipsa comprobauit. Nam siue primū
 illius vitæ gradum, siue postremum quasi
 actū consideremus, intelligemus profecto
 nullum non modo ex principum & nobilif-
 simorū hominum ordine, ne vilissimū qui-
 dem seruum, vel despiciatissimū mancipium
 tam humilem vitam exorsum, tam fœdū &
 contumeliosum exitum sortitum esse, quam
 cœli terræq; imperatorem Christū. Habue-
 runt egētissimi mortales suas casas & cunas,
 in quibus nascerentur; habuerunt præclaros
 tumulos quibus conderentur. At orbis im-
 mensi maximus architectus, cœli splendor
 Christus vbi editus, vbi sepultus? Nonne in-
 ter brutas animantes natus, inter latrones
 mortuus? Nonne indignissimis modis è pe-
 tulatissima scelestissimaq; turba, & fece mi-
 litum, carnificum, latronū per ludibrium &
 cōtemtū vexatus, afflictus, totaq; nocte ma-
 ledictis, contumeliis, verberibus oneratus,
 pro stulto & fatuo habitus, veste ridicula à
 regibus & regiis cohortibus, cum risu, cum

OO 5 inau-

inauditis cōiitiis exceptus, explosus circūductus fuit? Quid de ioculari purpura, palustri sceptro, hamato & paliuris horrente sereto & vepre ro, diademate inquā dicam? Quid de aliis infinitis illusionum generibus referam? Nonne tandem, ut odium & inuidiam hostium immanissimorum ad satietatē expleret, probris innumerabilibus onustus, defensus à nullo, desertus ab omnibus, deterrimo foedissimòq; supplicii genere extinctus occubuit? Cum se verissimè ad mortem

Ad Philip. 2. usque (ut D. Paulus loquitur) humiliasset & mortem quidem crucis, Imò vero nec in morte, nec in cruce constitit imperatoris nostri demissio; nam & ultra mortem & crucem ille progressus est, cum etiā immortalis iam & gloria circumfusus sempiterna, corpus suum ad patris tribunal, ut iudex & dictator & regnator cœli ac terræ, & supremus totius mundi arbiter collocasset, eandem tamen in anima retinuit retinetq; modestiam, quam habuit cum in præsepī culmo & iunco infans inter pecudes iacuit nudus; sic enim

Lib. 7. reuel. ap. 15. mater Dei de filio ad Brigittam. Eadem humilicas est nunc in filio meo in potentia Deitatis suæ, sicut tunc fuit, quando reclinabatur in præsepīo, qui iacens inter duo animalia, licet omnia sciret secundā Deitatem, nihil tamen loquebatur secundā humanitatem

mem. Sic etiam nunc sedens, ad dextrā patris, audiat omnes loquētes ad eum charitate, & respondet per infusiones sancti spiritus, quibusdā verbis & consolationibus, quibusdā quasi ore ad os loquitur, sicut ei placet. Hæc de cælesti nato cælestis mater, quod verissimum esse ipse testatur Christus per suum præconē Lucā. Cum ita loquitur: *Cap. 12.*
Amē dico vobis quod præcinget se & faciet illos discipulos, & transiens ministrabit illis. Ecce vero ut serui statum, conditionē, officia nec in æternitatis imperio deserat. quorum est seruire, ministrare, mensam aliis accumbētibus obire? à pedib⁹ certè puerorum, vernarū, famulorū. Sed hoc olim apud beatos: Nunc iam, quāuis ipse beatus, in terris tamē non idē facit? Aut maiora etiā demissionis exhibet argumenta, cum ad infima medicabulorū antra & gurgustia per Eucharistiā accedit, & ægris, saniosis & vlcerosis, quorū aspectū solum, ne dicā cōtractū horremus, sese imperit, semicadavera intrat, intusq; habitat, ut secum animas in cælū deducat? Taceo multorum impias & sacrilegas manus, à quib⁹ se modis indignissimis & infandis tractari, aut proculcari etiā patitur, nec his tamen indignitatibus contumeliarum offensus, à nobis discedit, sed in dies magis magisq; per noua beneficia accedit, quando etiam aspectabili vultu

vultu familiaribus suis nonnunquam se videntem præbet, nec tamen in purpura aut gemmis, aut auro fulgēs, vti S. Martinus inter primos Christi palatinos animaduertit, sed qualis erat, cum vel crucem humeris vestauit, vel de cruce suspensus pependit, vel spinarum rubeto insignitus, & toto corpore flagris laceratus fuit. Sæpe numero pauperis aut peregrini aut elephantiaci seu leprosi habitu amicis excipiendum se inter alios miseris obtulit. Fuit etiam cum iterum se ad aliorum pedes lauandos abiiceret. Sic enim de Godefrido Villariensi religioso apud idoneum scriptorem obseruatum reperio. Fuit is primum Colonia Aggrippinensium in S. Pantaleonis religiosa domo iuuenis eximia pietate & animi corporisq; singulari verecundia, pudore & integritate: cui sodales non satis ardenter pro suo desiderio visi Deo operari, vt consilium caperet ad sublimius & seuerius vitæ genus transeundi. Audiebant tū præclare Cistercienses Heisterbaci, quod Cœnobium haud procul Colonia & Rheno situm, bona suorum venia, vti lex docebat, dimissus, venit ad Cæsarii ædem, vbi supplex Gerardo Cœnobiarchæ factus, vt in cœnobium religiosę illic sodalitatis admitteretur, repulsam passus est, quod præfectus ædis in-

constan-

constantiam Godefridi suspectā haberet. Sed
constans ille Villariū venit, ibique in cetero-
rum numerū à Carolo Abbate acceptus
adeo promouit in cœlesti ratione philoso-
phādi, vt magnos viros precādi & meditādi
rationē doceret, occulta multorū sensa diui-
nitus agnosceret, moneretq; nonnullos de
futuris, vt se ad aequitatem animi & patien-
tiam componerent, secuturas mox ingentes
animorum tempestates, quas hostis omniū
religiosorum esset exciturus. Deo sæpe fa-
miliariter vsus dicitur, cuius vel hoc inaudi-
tum prorsus & inusitatum est argumentū,
quod me etiam in hanc narrationem, qua
libellum totū veluti coronide concludere,
deduxit. Sors officii pro religiosorum vsu
per hebdomadas tributi Godefridum ad cu-
randam culinam vocabat, quā ille non mi-
nori studio ac templum, cui pariter custos e-
rat, administrabat. vltima hebdomadis die,
quæ est sabbati, cum pro instituti more &
officio singulorū vestigia purissimis mani-
bus & magna animi submissione lauisset,
Christus ei secundum vltimas preces, clauso
lam sacrario, linteo præcinctus, cū pelluio
adstat, & sedere iubet: iam dudum, inquit,
lauisti pedes meos, iā vicissim lauabo tuos;
territum & tergiuersantem, deprecantemq;
& omnia

& omnia vltima excusantem coëgit auctor
humilitatis, vt officium admitteret; sed iter-
go mortalis homo, procubuit iterum im-
mortalis Deus, & flexis poplitibus Godefri-
di plantas lauit, abluuit, & peracta opera sub-
limis abiit. Quod exemplum desideramus
amplius? Nō hic expressā & omnibus nume-
ris absolutam humilitatis effigiem & ideam
habemus & spectamus? cœlum pedibus no-
stris subiicitur dum viuimus in terris; & nos
puluis, & vmbra, & nihil, Deo parere, facilia,
sancta, salutaria imperanti recusamus? Eheu
quancum distamus ab illo? Hęc Christi mo-
destiam, humilitatem & sui abiectiōē ab-
iectissimus sibi, gratissimus Deo Franciscus
& alter pene Christus pro virili sua est emu-
latus: ad hanc eandem Antonii, Macarii,
Hilariones, Hieronymi certatim propera-
runt, suosq; mores effinxerunt. Hęc intus
nobilissimæ augustissimæ q; fœminæ, prin-
cipes, reginæ, imperatrices Helenæ, Placillæ,
Pulcheriæ, Elisabethæ, Hedwiges, aliæque
cōplures nos comitia ingressæ manib; suis e-
gentibus, affectis & laborantibus cibum mi-
nistrarunt, lectos cōposuerunt, vasa testasq;
abluerunt, saniem & squalorē à vulneribus
& vlceribus absterferunt, nihil denique eo-
rum pratermiserunt, quæ serua, quæ atri-
en-

tes, quæ
uis ægre
negit
despica
taliu th
priusqu
coquit
ritu, fr
do iam
talibus
semper
tur, qu
mnib;
firatio
oribus
gatus &
tate v
rit, tur
les. Q
magis
postea
bit am
us om

tes, quę ancillę vilissimę, quę mancipia quā-
uis ægre factitare solent. Ardua res est, haud
negitum iuerim, & fortasse in speciem nihil
deipicatus: sed quanti bonorum immor-
taliū thesauri in ea lateant cogitare. Aurum
priusquā vsui est, diu in terrę visceribus ex-
coquitur, excoctum eruitur, erutum igne,
tritu, frictione perpuratur, deinde quan-
do iam purum putum exit, commoda mor-
talibus infinita parit. Ita sensus noster, qui
semper venatur voluptates, honores secta-
tur, qui exultare gaudio gessit, sibi modis o-
mnib⁹ indulgere, blandiri, cōnuere studet,
sificatione coercitus, studiis ac rebus abiecti-
onibus depressus, laboribus assiduus fati-
gatus & exercitus asperitate vitę & humili-
tate vexatus, mactatus & sepultus fue-
rit, tum vero fructus nobis feret immorta-
les. Quo enim se quisq; Christi causa nunc
magis despexerit, cōtemserit, abiecerit, hoc
postea, cum in vitam reuerteretur, & gaude-
bit amplius, & clarius fulgebit, & cum bea-
tis omnibus in omnes omnium temporum
perpetuitates gloriosius tri-
umphabit.